

Dr. Kuyper confereert aan 't Roomhuis!

Onze Haagsche correspondent schrijft:

Vermoedelijk zal men 't nog wel niet vergeten zijn, hoe 't in de dagen dat dr. Kuyper nog als minister op 't torentje zetelde, als een opmerkelijk feit de ronde deed, dat Zijne Excellentie 's avonds ook z'n wandeling maakte. „Net als 'n gewoon mensch“, hoorde je 't publiek mompelen, wanneer deze meest-bekende politieke figuur van 't land, in z'n huiselijk colbertje, 't hoofd vol-van-gedachten gebogen naar de straat, z'n weg nam door de wandeldrukte van de avondstad. En zoo dood-gewoon kon hij niet langs 's heeren straten voort-stappen of 't liep wel in de gaten wie daar heen ging. Totdat de nieuwsgierige „men“ niet langer tevreden, ook weten wilde waar dat zoo 's avonds wel heen ging. Spoedig is men toen tot de ontdekking gekomen, dat 't eindpunt van het wandeltraject in 't uiterste geval gelegen was aan 't Hollandsche Spoor, waar hij, de minister, dan even bij café Neuf binnenging, 'n krantje vroeg en na 'n kwartiertje met een pastoraal-eenvoudig „goeden avond menschen“ weer terug ging, op stap naar de Kanaalstraat. 't Ministerschap dermate te populariseeren, ging, ja, moest de Hollandsch-burgerlijke begrippen wel te boven gaan. En de meesten zouden 't niet eens geloofd hebben, ware 't niet dat men alleen z'n eigen oogen willende vertrouwen, er zelf 's avonds eens op uit trok, om te gaan zien of 't wel waar was. 't Is me bekend, dat er menschen 's avonds gewacht hebben om de bekende verschijning zelf te zien binnenkomen.

Voor den een was 't wachten wol 'ns te vergeefs, maar 'n ander, meer-fortuinlijk, bezorgde 'n uurtje van geduld ten slotte toch het buitenkansje, d'er van te kunnen vertellen aan de vrienden, dat 'ie de minister zelf had gezien.

Net als 'n gewoon mensch!

Intusschen, van politieke, parlementaire of interparlementaire conferenties daar ter plaatse heeft nooit iemand iets vernomen of gehoord. Voor dat doel schijnt thans als neutraal terrein 't Roomhuis te zijn uitverkoren. 't Roomhuis aan de grens van 't Haagsche Bosch nabij den Leidschen weg gelegen, is een van de weinig overgebleven buitentuinen en bij de meerderheid van ons publiek meer bekend als Boschhek, bij 'n kleine minderheid denkelijk ook wel als Willemsoord. Een zomer-uitspanning, die zich in een drietal doopnamen mag verheugen, kan d'er wezen.

Voor al ook wanneer ik u zeg, dat koning Willem I daar in dien lommerrijken tuin van z'n dagelijksche boschwandelingen kwam uitrusten. Voor zoover in zomerdagen niet alles koers zet naar de Scheveningsche amusements, blijft 't hier nog altijd rendez-vous voor de Haagsche familiën, die vasthouden aan de oude traditie om de kinderen in vacantedagen op een bezoek aan zoo'n thee-tuin te voorgasten.

Maar, laat ik u nu vertellen welk bezoek hier Zaterdag gekomen is. Op 'n slippertje naar buiten waren we hier dan even aangeland en hadden we een aardig zitje gevonden aan den weg, waar equipages voorbijreden en auto's, in stofwolken gehuld, den kant van Leiden opronden. 't Was Zaterdagmiddag. Vaders en moeders,

kinderen en kinds-kinderen Israëls deden hun Sabbaths-wandeling in den lommerrijken schemer van 'tgeboomte. In den tuin weinig menschen en veel kellners, over den tuin bij zwakke windstootjes val van goudgeel gebladerte. En zooals we daar met ons twaalfen geloof ik, de tuinruimte vulden, hadden we 't allemaal over 't prachtige weer en de stofplaag der voorbijvliegende auto's. Totdat... ja waarachtig!

Een oud heertje, dat al zes keer vergeefsche pogingen had aangewend om 'n afgesjabbeld eindje sigaar nieuw levensvuur in te blazen, had 'm al direct in de gaten.

„Zeg is 'm dat niet?“ was de vraag aan den verbaasden kellner, die zoo direct niet eens begreep, waar onverwachts zoo de wind vandaan kwam.

„Och ja“, was 't bescheid, „dat is minister Kuyper.“

Wie zou hem niet herkend hebben, hem met dien machtigen kop, die daar ondanks de nu bijna zeventig jaren met nog veerkrachtigen tred voortwandelde. 't Was dr. Kuyper, die 't hek was binnengegaan en nu langs de trap van 't achterhuis naar de hooger gelegen koffiekamer verdween. Even had het publiek nog stof tot praten, maar heel gauw was 't uit en begon 't weer over den zomer en het stof! Totdat na een klein kwartier zoo onverwachts met vasten stap 'n meneer den tuin was binnengekomen, die niet door anderen was opgemerkt. Of liever wel opgemerkt, maar niet herkend. Zelfs de groote zwart-lederen portefeuille maakte de nieuwsgierigheid niet zoo gaande, om d'er den kellner even over te polsen. Ook zelfs niet 't feit, dat deze meneer direct door den kellner naar de op-kamer werd verwezen. Toch was deze flinke, lenige figuur, met dien sympathieken, donkeren kop, niemand anders dan 't Tweede Kamerlid Talma, die blijkbaar zeker was hem daar te vinden, die daar boven zat te wachten.

Eenige oogenblikken later waren beide politieke figuren in druk discours tegenover elkaar gezeten. Dr. Kuyper, naar buiten, den weg opstarend, met onverstoorbare kalmte luisterend naar den druk gesticuleerenden Talma. Zelfs de entree van een aardige blondine vermocht de aandacht niet af te leiden. Eerst de lustige klanken van 'n ondeugende wals-fantasie brachten even 'n wending in 't figuur van den oud-minister. En bij dien strengen blik, trof ons nu te meer dien fellen kneep in de neushoeken van den vleezigen kop. Met de muziek was 't gauw gedaan en kwam de breede buste weer in marmeren rust, de oogen starend naar de verte.

Waar 't over ging? De verkiezing te Schiedam? We zouden ook op andere vragen of onderstellingen 't antwoord moeten schuldig blijven. Wellicht dat voor komende gebeurlijken mogelijk nu reeds de oorsprong werd vastgelegd. Maar intusschen is de koffiekamer van 't Roomhuis van historische vermaardheid geworden, waarvan Baedeker bij eventueelen herdruk nota zal gelieven te nemen.

HAGANUS.